

eller ligge inden for de dispensationsmuligheder, der er indeholdt i kommuneplanlovens § 47, stk. 3.

Forslaget er som nævnt navnlig begrundet i ønsket om at gøre det lettere for håndværk og mindre industri at etablere sig i overflødiggjorte landbrugsbygninger. Forslaget vil tillige medføre, at når der foreligger en lokalplan for et landzoneområde, vil kommunalbestyrelsens afgørelser om andre former for byggeri i det landzonelokalplanlagte område blive endelige.

Herved vil man afskaffe den uhensigtsmæssige »dobbeltkompetence«, der har været efter de gældende regler, hvor der både kunne klages til miljøankenævnet efter zoneloven og til planstyrelsen efter kommuneplanloven.

Miljøministeriet har overvejet, hvilken indflydelse lovændringen kan antages at få på de fredningsmæssige aspekter, og finder, at disse kan varretages i den lokalplanlægning, der er en forudsætning for, at kommunalbestyrelsens afgørelser bliver endelige. I den forbindelse skal miljøministeriet påpege, at lokalplaner ikke må være i strid med kommuneplanen (eller godkendte § 15-rammer), at amtsrådene skal påse, at lokalplanforslag er i overensstemmelse med regionplanlægningen og kommuneplanen (eller godkendte § 15-rammer), og at statslige myndigheder kan fremsætte indsigelser imod et lokalplanforslag, som ikke kan vedtages endeligt, før der er opnået enighed imellem kommunalbestyrelsen og vedkommende statslige myndighed.

Udkast til lovforslaget har været forelagt Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen, Hovedstadsrådet, Landbrugsministeriet, De Danske Landboforeninger, Danske Husmandsforeninger, Danmarks Naturfredningsforening, Foreningen Landsbyerne i Danmark og Landsforeningen af landsbysamfund.

I det omfang, det har været muligt, er de pågældende myndigheders og organisationers synspunkter indarbejdet i lovforslaget.

2. Lovforslagets administrative og økonomiske konsekvenser

Forslaget vil betyde en yderst beskedent nedgang i antallet af sager, der skal afgøres af miljøankenævnet og behandles af planstyrelsen som sekretariat for nævnt.

Der vil som nævnt fortsat kunne klages til planstyrelsen efter reglerne i kommuneplanlovens § 48, men da klageadgangen efter denne bestemmelse kun omfatter »retlige spørgsmål« må det antages,

at forslaget kan betyde en lille nedgang i det samlede antal klagesager.

Størst betydning har forslaget for de borgere, der vil iværksætte et projekt, fordi de efter forslaget ikke behøver at afvente udløbet af ankefristen og – hvis der ankes – en afgørelse fra miljøankenævnet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Forslaget betyder, at kommunalbestyrelsens tilladelser efter zoneloven i de af lovforslaget omfattende lokalplanområder, hvor kommunalbestyrelsen har zonelovskompetencen, ikke skal offentliggøres. Det er en konsekvens af, at klageadgangen efter zonelovens system med en klagefrist foreslås ophævet. Afgørelserne bliver i øvrigt heller ikke offentliggjort efter de i dag gældende regler. I bekendtgørelse nr. 301 af 23. juni 1980 om visse klageregler og om offentliggørelse af tilladelser efter lov om by- og landzoner § 2, stk. 2, nr. 1 er det således fastsat, at en tilladelse ikke skal offentliggøres, hvis den er i overensstemmelse med en endelig vedtaget eller godkendt lokalplan.

Til nr. 2

Reglerne om, hvem der kan påklage en zone-ovsafgørelse har udviklet sig således:

L. 315 af 18. juni 1969 om by- og landzoner.

Ifølge § 11, stk. 1, kunne afgørelser ... påklages ... af ansøgeren, kommunalbestyrelsen og fredningsplanudvalget.

L. 220 af 24. maj 1978 om ændring af forskellige bestemmelser som følge af ændringer i naturfredningsloven.

I zonelovens § 11, stk. 1 ændres »og fredningsplanudvalget« til: »samt enhver, deri øvrigt må antages at have en væsentlig, individuel interesse i sagens udfald.«

Samtidig indføres i § 9, stk. 6 regler om offentliggørelse af zonetilladelser.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres som begrundelse for ændringerne: »... Fredningsplanudvalgene blev ved den samtidige gennemførelse af zoneloven og af naturfredningsloven i 1969 indsat som ankeberettigede for at sikre, at bebyggelsen i det åbne land ikke skete i strid med hensynet til befolkningens rekreative interesser og for at sikre bevarelsen af landskabelige værdier. Ved ophævelsen af fredningsplanudvalgene ville herefter